

La clau

Arribada de la nova política als governs –i l'aterratge de la vella a l'oposició– permet veure amb nitidesa el mal ús de la complexitat que fan els nostres dirigents. Escoltant algunes noves alcaldesses i alguns nous membres dels seus equips de govern apareix de forma recurrent la paraula. En ocasions per justificar alguns aparents incompliments (la torre Agbar serà un hotel malgrat la moratòria). En altres per emparar determinades impotències (els desnonaments no s'han eradicat). I en la majoria per fer callar la incipient oposició (el problema del *top manta* no es pot abordar només policialment).

El més curiós és que a la mateixa velocitat que els nous gover-

Elogi de la complexitat

ALBERT
Sáez
DIRECTOR
ADJUNT

nants assumeixen la complexitat de la realitat, els que acaben de tornar a l'oposició se n'obliden i li demanen al Govern que solucioni el drama de les terrasses o

dels apartaments turístics a la velocitat de la llum. Per no esmentar la pressa que tenen alguns a dirimir si Barcelona és un municipi independentista abans del 27-S després del paperot que van fer ells mateixos en el 9-N.

La conspiració

El simplisme –la simplificació dels problemes– dona cobertura intel·lectual al sensacionalisme, pel que fa a la informació, i al populisme, pel que fa a la política. La constant divisió del món i de la realitat de manera binària entre bons i dolents condueix a un exercici permanent de simplisme. I només hi falta el condiment de la impunitat com a amaniment de les teori-

es conspiratives. Tendim a identificar l'apel·lació a la complexitat dels governants amb la seva submissió a interessos pretesament ocults que en massa ocasions procedeixen de la simple aplicació de la llei, de vegades redactada pels mateixos que ara n'abominen.

No ens confonguem. El simplisme no té ni el seu origen ni la seva esplendor en els 140 caràcters de Twitter ni en els titulars de premsa de masses. El simplisme és fill del sofisma, tan antic que els retòrics clàssics ja el van perseguir en nom de la racionalitat. Però forma part de la condició humana. I aquí segueix.

@albertsaez

La roda

Instagram, el nou refugi estival

Twitter s'ha convertit en la trinxera ideal per a la confrontació política. A Catalunya, aquest estiu està sent atípic per la con-

vocatòria electoral del 27-S. A diferència d'anteriors agostos, aquest any els candidats, militants i simpatitzants han dedicat bona part de les seves hores de relax i desconexió a la precampanya electoral a Twitter, i han convertit aquesta xarxa en un fòrum permanent, tens i fins i tot tòxic. Veniem d'unes setmanes i mesos previs de gran calibre ciberpolític, i aquest agost no ha suposat gens ni mica un descans. Tot al contrari. Alguns candidats i els seus palmers digitals han donat símptomes de patir cops de calor a Twitter, amb intervencions desafortunades i crispades. Les eleccions i el debat de la independència són incompatibles amb les altes temperatures, i lluny de seduir amb els seus posicionaments, alguns polítics han aconseguit desa-

Desconnectes de debò amb les fotos a Instagram mentre que a Twitter el hooliganisme no cessa

llojar els usuaris de Twitter durant aquest agost.

Instagram s'ha erigit en el millor refugi per als expulsats de Twitter. Les vacances són perfectes per a aquesta xarxa social de fotos al mòbil. No hi ha marge per a la polèmica, ni *spam* de campanya, ni crispació. Tot és agradable, sospitosament idíl·lic. Penges captures dels millors moments de les vacances, passats per filtres i edulcorats gràficament per aconseguir *likes* entre els teus amics. Segueix els viatges i experiències dels teus col·legues a Instagram, i ells et segueixen a tu. Fa anys es feien àlbums amb fotos químiques i es quedava per compartir les vacances en família o amb els col·legues. Tot això s'ha acabat, i ara les postals es comparteixen en temps real. Viatges físicament i virtualment amb els teus seguidors a Instagram. Desconnectes de veritat mentre que a Twitter el hooliganisme no cessa. La *rentrée* 2.0 serà dura. ≡

@saulgordillo

El debat a l'esquerra britànica

Corbyn o el dilema socialdemòcrata

El candidat a líder laborista torna a fer pensar a molta gent que la política pot ser una solució

JOAN
Subirats

El 14 d'agost es va iniciar el llarg procés d'elecció del nou líder del Labour Party britànic, que finalitzarà el 10 de setembre. La gran sorpresa en aquesta fase de presentació de candidatures l'ha donat **Jeremy Corbyn**. Es tracta d'un veterà diputat sorgit d'Islington, un barri del nord de Londres, que destaca pel seu missatge directe i notablement més radical que el que ha dominat el gran partit des de fa molts anys. Tres dels quatre candidats que han reunit les firmes d'altres parlamentaris necessàries per presentar-se i que volen succeir el ja dimissat **Ed Miliband** són partidaris (amb matisos) del gir liberal moderat que va imprimir **Tony Blair** al partit en l'època del seu lideratge (va ser primer ministre entre el 1997 i el 2007). Una posició de centreesquerra que encara es considera, per part dels experts, la millor fórmula perquè els laboristes puguin recuperar el poder. Malgrat això, **Corbyn**, en poques setmanes, omple sales de conferències, recull milers d'adhesions, fa créixer el nombre d'inscrits per votar, recluta una infinitat de voluntaris i ja és el candidat més ben situat a les enquestes que s'han fet.

¿QUÈ ESTÀ passant? ¿Què és el que explica que qui es va presentar com una proposta marginal i simbòlica perquè es poguessin escoltar altres veus a la cam-

panya s'hagi convertit en el seu potencial vencedor? Diu **Owen Jones**, el jove comentarista polític que s'ha fet famós amb els seus llibres sobre la desigualtat a la Gran Bretanya i els seus atacs a l'establishment, que el que passa és simplement que **Corbyn** ha omplert l'immens buit que havien deixat els grans partits amb polítiques cada vegada més difícils de diferenciar. Un buit que a Escòcia ha omplert l'Scottish National Party, que va arrasar en les eleccions del maig; que en molts barris obrers d'Anglaterra ha omplert l'UKIP, i que ara està començant a cobrir **Corbyn** entre l'electorat britànic tradicionalment d'esquerres, que no entén com les elits polítiques, siguin d'un partit o d'un altre, no es preocupen per temes com la creixent desigualtat i la total captura de les institucions per part dels grans interessos financers de la City.

Fins ara els estratèges electorals de la socialdemocràcia han pensat que les eleccions es guanyaven al centre. I segueixen pensant que si **Miliband** va perdre al maig va ser perquè se'n va anar massa a l'esquerra. El problema és que no veuen que entre els que tenien dret al vot només el 24% van votar els conservadors de **Cameron**. O sigui, que disputant el vot de frontera amb els *tories* s'estan oblidant de tres quartes parts dels votants. Més de

LEONARD BEARD

Comença a créixer la sospita que el problema del Labour és la seva política dels últims 20 anys

la meitat dels joves de 18 a 24 anys no van votar. El que està passant amb **Corbyn**, com amb altres plantejaments a tot Europa, és que algú està dient a la gent el que li passa, amb un llenguatge que la gent entén i que fa que torni a pensar que la política no és només part del problema sinó que pot tornar a ser part de la solució. La gent veu la resta de candidats com a clons del que en els últims 20 anys han sigut els polítics, tots sorgits de les mateixes escoles d'elit, vestits de la mateixa manera, parlant de manera apropiada i políticament correcta, i de cop sent algú que sona directe, que parla en el seu estil, que és cre-

ible. Parla de valors, de justícia, d'igualtat. És un candidat popular. O sigui, una cosa que ja havia deixat de ser un típic candidat laborista.

EVIDENTMENT, tota la premsa conservadora i bona part dels comentaristes de l'esquerra institucional consideren que el pitjor que podria fer el Labour Party és elegir **Corbyn** com a nou líder. Seria, segons aquesta visió àmpliament majoritària en les elits del partit –i no diguem en la resta de forces polítiques–, «un autèntic desastre». **Blair** ha sentenciat que la victòria de **Corbyn** faria retrocedir el país molts anys. De fet, ja hi ha una campanya en marxa entre els conservadors per recolzar **Corbyn**. Però comença a créixer la sospita que el problema del Labour Party no és aquest candidat, sinó la política que ha seguit en els últims 20 anys. I precisament **Corbyn** és l'únic que pot permetre que es produeixi un canvi de veritat a l'escenari polític.

Ja deia **Margaret Thatcher** en les seves memòries que «el socialisme és una temptació permanent». I si la socialdemocràcia ha abandonat aquest ideal d'emancipació, això no vol dir que la gent no segueixi esperant que passi alguna cosa. La socialdemocràcia europea, que ha dominat l'escenari polític democràtic del continent des del 1945, té davant seu el dilema de com modificar la seva posició en el canvi d'època que vivim. La fórmula de llavors no serveix. Però la gàbia on està atrapada, tampoc. ≡

Catedràtic de Ciència Política (UAB).